

“Nu sînt psihologul lui Sarkozy”

(urmare din F1)

- Relațiile germano-franceze par a nu fi dintre cele mai bune. V-ați întâlnit și cu Angela Merkel. Cancelarul și președintele - o pereche inegală? Caractere total diferite?

- Legat de diferențele politice de opinie, de exemplu despre Uniunea Mării Mediterane, nu pot să spun nimic. M-am întâlnit cu Angela Merkel de două ori, o dată în timpul campaniei electorale cu Sarkozy, apoi la Scala din Milano. Am întrebat-o, e adevărat, dacă are dificultăți de comunicare cu Sarkozy. A spus nu, îl apreciez, discutăm împreună, cooperăm. Nu înseamnă, bineînțeles, mult. Cei doi sînt foarte diferiți și acest lucru sare în ochi.

- În ce sens?
- O consider pe doamna Merkel foarte șarmantă. Stătea, pur și simplu, cu soțul și prietenii într-o lojă la Scala. Apoi am văzut-o după-amiază pe stradă, dorea probabil să cumpere ceva, poate niște pantofi, și cel mai de admirat lucru, a fost invizibilitatea neobișnuită a însoțitorilor de securitate. Cancelarul german se plimba, o femeie perfect normală în mijlocul vieții citadine din Milano, o femeie care mi s-a părut foarte hotărâtă să-și mențină și să-și aplece lumea personală. Sarkozy este tocmai opusul. De îndată ce ajunge undeva, se repede la cineva. Prezența sa se face simțită într-un perimetru de 100 metri. Nu poate să se facă invizibil. Trece printr-un loc, are efect asupra lui fără a-l percepe.

- Prezențați viața sa într-un sat corsican din care, în final, nu a văzut nimic.
- Da, e aproape supraréalist. Vede, dar nu recunoaște nimic. Totul se reduce la mișcare. Cursa politicianului contra timp.

- V-ați supărat uneori pe el?
- Nu, privirea mea asupra sa a fost de la bun început optica unei cărți. Sper că nu m-am lăsat atrasă în cursa de a trăi împreună cu el aventura unei campanii electorale.
- Este un seducător?
- Toți politicienii sînt seducători, fără excepție.
- Personajul cărții dumneavoastră rămîne enigmatic.
- Da, e bine și așa.
- Fiecare om este enigmatic, de fapt e banal. De ce nu ați încercat să-l descifrați pe Sarkozy în complexitatea sa?
- Banal este să simplifici o personalitate enigmatică.

- De fapt nu ați redactat un roman, ci un fel de reportaj despre un om de acțiune extrem în campania electorală. De ce refuzați să trageți concluziile din observațiile dumneavoastră?
- Aceasta ar fi lectura greșită a cărții. Vă rog să o mai citiți o dată, mai bine.
- Bine, vă promit. Și care e lectura corectă?
- La fel ca în cărțile mele de dinainte, am încercat să redau tipul omului în raport cu timpul. Nu pot să o spun altfel. Chiar și titlul cărții înseamnă același lucru - “Dis de dimineață, seara, noaptea”.
- Nu există amiază, nici un punct de liniște...
- ... ați citit că la Sarkozy m-a frapat

imediat nerăbdarea permanentă. O incapacitate legată de prezent. Asemenea oameni sînt continuu în devenire, ca și cînd s-ar teme de timpul care se scurge. Cunosco doar viitorul. În mijloc se deschide o gaură. Nu am pretenția că am descris la Sarkozy ambiția, atracția puterii. Pentru mine este important a fi în timp, particularitatea tragică a lipsei prezentului.
- Alegerile prezidențiale sînt o odisee, vă spune consilierul lui Sarkozy, Patrick Devedjian. Puterea se află întotdeauna dincolo de orizont. Politicianul merge mai departe pentru că este animat de ambiție?
- Bineînțeles că și aceasta mă

interesează, ambiția, dorința de putere. Încotro se îndreaptă acești oameni? Eu însămi mă raportez la această cursă, ca scriitoare și dramaturg care cuprinde lumea în piese de teatru. Și eu alerg.

- Încotro, după ce?
- Aș putea spune că spre piesa cea mai bună, spre cartea cea mai bună. Dar nu e întreg adevărul. Pe politicieni, pe oamenii de acțiune îi înconjoară un mister al animării. De ce sacrifică permanent prezentul? La ei nu există nici o clipă care e trăită. Tot timpul este mîine, mîine, mîine, ca la Shakespeare, sînt permanent în schimbare. De ce?

- Răspunsul dumneavoastră?
- Sînt oameni care nu vor să vadă ceva, este o forță enormă și în același timp o mare slăbiciune - pe care nu o împărtășesc, nu o resping, nu o acuz: dorința de a nu vedea venind moartea, sfîrșitul.

- Nu tocmai aceasta îi duce pe unii la pierzanie?
- Nu am răspuns la această întrebare.
- Nu se așteaptă de la un scriitor răspunsuri la întrebări existențiale?
- Tocmai aceasta e greșeala. De scriitorul care vrea să dea răspunsuri să te ferești ca de ciură. Noi deschidem poarta spre întrebări, aceasta e meseria noastră. De îndată ce dăm răspunsuri încetăm să mă fim scriitori.

- Nu e în fiecare scriitor și un filosof?
- Ba da, dar fără a anunța adevărul. Trebuie să descoperi mereu doar contradicțiile, să privești lumea prin prisme diferite, cu ochi diferiți, de pe poziția călăului și de pe cea a victimei.

- Și dumneavoastră faceți așa în piesa de succes “Dumnezeul măcelului”.
- Cele patru personaje ale piesei sînt ca o fragmentare personală. Viziunile lor sînt diferite, antagonice, dar așa putea să le reprezint pe toate, funcție de moment sau starea de spirit, de la o zi la alta. (GT PRESS)

Oglindă, oglinjoară...

(urmare din F1)

Vlad PIRĂU

„Am toată vremea din lume să mă povestesc cu mine însămi.”, spune cea care va realiza timp de mai bine de o oră drumul întoarcerii înapoi, drumul interiorizării și al saltului în timp, drumul redescoperirii ființei umane și al recuperării fiului pierdut. Alina, singură și dată afară pe toate ușile, venea cu sine însăși pentru a se prezenta la un interviu, întrebîndu-se dacă „oare visele se pun?”. „Chiar mi-a ajuns acum din toate cîte puțin. Și mai e loc și de FERICIRE?”. „E bine să visezi și să îți ascuți visele. Pentru că ele nu fac rău nimănui.”. Interviuul acesta capătă valențele unui adevărat rechizitoriu îndreptat împotriva lumii tiranice, care transformă Copiii încrezători în „curve la produs” și Povestea fără Sfirșit în drama „Zmeului Puturos și a Prințesei de Alabastru”. Alina Scorobete este un Copil căruia i s-a refuzat Copilăria. Este un Copil care s-a întors în Teatrul pentru Copii și ne-a adus în față un tomberon. Alina Scorobete este cea care, din cauza noastră, avea să schimbe orfelinatul pe închisoarea de femei, după ce toți se spălaseră drumul „cu un șut festiv” în

viitorul vieții.
EU AM FOST SINGURA CARE A ALERBAT SPRE VIAȚĂ. ȘI M-A CĂLCAT O MAȘINĂ.
Spectacolul este impresionant pînă în străfundurile firii și dincolo de acestea. Iulia Popa, Actrița care o interpretează pe Alina, reușește performanța de a exprima ceea ce este de neexprimat și de a oferi oglinda justă a lumii în care trăim. Am văzut oameni plîngînd, oameni copleșind-o cu îmbrățișări și cu flori, și am văzut oameni care stăteau în scaun, înghițiți parcă de greutatea propriei condiții, oameni care nu mai cutezau să se ridice și să o privească în față pe „Alina Scorobete”. Dintre aceștia, nu știu care erau cei mai fericiți. Însă „fericiți cei ce plîng”. Măcar mai pot să facă și atîta.
Am stat mult în cumpănă înainte de a mă apuca să scriu această cronică, și dacă a ieșit așa cum a ieșit, îmi cer iertare. Un asemenea spectacol te răscolește pînă în adîncurile ființei. Este un spectacol-soc, o monodramă care lasă urme adînci și care clatină din temelii percepția noastră despre noi înșine și despre lumea „noastră”. Mai mult de atîta nu pot spune. Veniți la următoarele reprezentații ale piesei de la Teatrul ARLECHINO și din țară ca să înțelegeți.
Despre spectacol, n-ar mai fi nimic de adăugat. Rămîne însă de apreciat munca, dăruirea și înzestrarea Actriței

care a reușit să aducă la viață un asemenea rol. Valoarea celei care se numește Iulia Popa este cu atît mai mare cu cît spectacolul în cauză a reprezentat debutul său. Mi-e teamă să mi-o imaginez pe Iulia peste cîțiva ani, dacă încă de la debut a fost în stare să aducă lacrimile pe fața unei săli întregi de spectatori!
Iulia Popa lucrează la „ARLECHINO” din toamna anului trecut și a mai avut roluri periferice în reprezentațiile pentru cei mici. Spre deosebire de teatrul de păpuși însă, suprema revelație pe care o aduce teatrul „de oameni” constă în aceea că poți vedea chipul celui de pe scenă și îi poți citi pe față metamorfozarea din Iulia Popa în Alina Scorobete. Este vorba de un rol de o mare complexitate și profunzime, pentru care Actrița mărturisește că s-a pregătit jumătate de an și că în primele luni cea mai mare dificultate era aceea de a deveni una cu personajul. După cum spunea un mare trăitor basarabean, Savatie Baștovoi, „Noi sîntem minunați în măsura în care știm să ne descoperim în ceilalți”. Poate că aceasta este inițiu de toate chemarea de căpătîi a teatrului în general: să îi învețe pe oameni să lase uneori la ușă propriul „ego” și să înceapă să se regăsească în ceilalți oameni. „Să-1 iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!” nu este un comandament

demagogic ci, dimpotrivă, cel mai frumos exercițiu de viață pentru cei care au deschiderea de a încerca și o astfel de abordare. Dar iată că unii - puțini, ce-i drept - au ajuns chiar să trăiască din asta, ceea ce nu poate decît să ne bucore și să ne trezească, în același timp.
Poate singurul regret cu care am plecat de la „Propriu-zis ALINA SCOROBETE” este acela că piesa pare să desființeze - și nu fără temei, dar totuși! - prin realismul și cinismul său orice șansă de îndreptare a acestei lumi căzute. Cu toate acestea, să nu uităm că spectacolul s-a încheiat anume pe

acordurile melodiei „My heart will go on” (Inima mea va continua să zvicnească), ceea ce încă ne mai lasă o porțiță întredeschisă. Depinde ce vom face noi cu această ultimă șansă. Însă mai întîi de toate trebuie să plecăm încredințați că toate au să piară, omul, averea, imperiile, viața și moartea, cerul și pămîntul, dar un singur lucru va rămîne: sufletul, ca ciob al Dumnezeirii. De aceea, în ghivecele noastre de-o clipă, să îngrijim cu sfințenie această sămînță divină, adusă dintr-o altă lume! Iar pentru asta un lucru trebuie: să nu lăsăm, *propriu-zis*, lumina să piară.

Mircea VOICU

La televizor sîntem asaltați de tot felul de știri despre tineri care se droghează, care maltratează colegii, fură și multe altele. Dar v-ați întrebat vreodată de ce nu apar știri și reportaje despre tinerii care se implică în activități culturale, muzicale, civice? Probabil veți răspunde că nu sînt astfel de tineri. Vă înșelați. Pe lingă olimpicii români la diferite specialități mai există și tineri care vor să își urmeze un vis, cum sînt cei despre care voi scrie mai jos. Despre ei nu se pomenesc decît în foarte puține cazuri pentru că nu aduc rating. Nu aduc ei aminte despre noi, despre visele noastre pe care le-am avut

Bogdan Jeler, 19 ani, student la Universitatea “Transilvania” la Facultatea de Inginerie Electrică și Știința Calculatoarelor; Adrian Boeriu de 25 de ani ce lucrează la o firmă constructoare de mașini; Ovidiu Modigă, elev la Liceul “Emil Racoviță”, elev la Școala Populară de Arte anul doi, care „de la începutul liceului am avut o pasiune pentru muzică dar nu am găsit oameni pînă acum.” Ovidiu Săncescu cel mai mic dintre ei de numai 17 ani este elev la colegiul național Ioan Meșotă. “Faptul că m-au cules a fost o surpriză pentru mine pentru că fiind mai de mult timp elevii Școlii de Artă au avut ocazia să întâlnească mai mulți oameni.”

Și totuși există...

Vlad Adragăi, elev la Colegiul Tehnic “Iosif Șilimon” de 18 ani lucrează cu trupa de aproape un an. Toți cei enumerați mai sus au două lucruri în comun: muzica și o trupă „Stuff” înființată în iulie anul trecut. „Noi avem oarecare experiență acumulată din trupe anterioare. Eu cu Vlad am fost colegi într-o altă trupă ce avea același nume de cel de acum „Stuff”, iar ceilalți colegi au fost în altă trupă.
La întrebarea ce anume i-a determinat să înființeze trupa răspunsul a fost simplu:
Bogdan Jeler: “Probabil dorința de a face mult mai mult și o pasiune mare pentru muzică. Vlad Adragăi: “Da. Este adevărat. Din pasiune pentru muzică, pentru că este ceea ce ne-a unit la urma urmei. Noi nu lucrăm pentru bani, ci lucrăm din plăcere. La un moment dat Bogdan Jeler și un prieten chitarist pe care îl cunoștea s-au hotărît să se lase de muzică. Între timp au auzit de Ovidiu Modigă pe care au reușit să îl racoleze într-un timp record. La scurt timp au venit și Ovidiu Săncescu, la clape, și Vlad Adragăi la chitară și Adrian Boeriu la tobe. S-au coagulat repede și s-au pus pe treabă. Au ajuns să cînte în cîteva cluburi unde au fost primiți cu mare

căldură din partea publicului. Deși începutul a fost mai timid, poate pentru că repertoriul lor cuprindea cover-uri, au început să prindă curaj și să prezinte și creațiile lor care au avut succes. A existat și o parte mai puțin plăcută din partea organizatorilor care au început să ridice motive mai mult sau mai puțin întemeiate și povestea s-a terminat destul de repede.
Nu au fost descurajați, ci dimpotrivă s-au ambiționat și au început să lucreze la un album. Problemele financiare nu i-au ocolit dar motivația lor a fost una puternică și au început să economisească bani pentru instrumente puțin mai performante decît cele pe care le aveau. Ajutor din partea părinților a existat, dar nu a fost unul decisiv după cum explică un membru al trupei: “Sponsorii noștri sînt părinții și nu prea. Spun „nu prea” pentru că părinții văd muzica precum un lucru pe care ar trebui să îl practici în timpul liber, ca pe un hobby. Uneori au dreptate, uneori nu.” Din partea unor sponsorizări și mai puține speranțe pentru că firmele nu prea vor să investească într-o trupă care este în etapele de început care nu are încă o imagine formată.
Pasiunea și dorința pentru ceea ce

fac nu îi împiedică sub nici o formă și lucrează cu și mai mult patos. Repetă des de la trei ori pe săptămînă pînă la șapte zile din șapte. O problemă pentru afirmarea trupelor de muzică este absența evenimentelor la care să participe. După cum spunea și Vlad Adragăi chitaristul trupei: „Dacă vrei ca lumea să îți aprecieze muzica trebuie să te cunoască iar pentru aceasta trebuie să participi la evenimente pentru început mai mici și apoi dacă ai succes suficient la evenimente mai mari. Dar aici este problema că nu prea ai ocazia să participi la evenimente pentru că nu te cunoaște lumea.” Cam la fel se comportă lucrurile și în momentul în care cauți un ajutor din partea unor persoane cu experiență. Soluția propusă de ei ar fi una simplă: o implicare mai mare a municipalității în promovarea tinerilor care se implică nu numai în partea care ține de muzică.
Pe lingă ei mai sînt mulți care vor să arate lumii că noua generație nu se rezumă la sintagma americană „sex, drugs and rock'n'roll”. Sînt tineri care nu vor să apară la televizor, după cum spuneam la începutul articolului, pentru diferite delict. Dar oare noi știm să îi ascultăm? Sau cuprîngîm de jungla cotidiană am uitat să visăm?

AGENDA culturală

Teatru

Teatrul “Sică Alexandrescu” prezintă **sîmbătă, 12 aprilie, ora 17,00**, la Sala Studio, premiera spectacolului “La Chunga” de Mario Vargas Llosa. Regia: Cristian Dumitru. Scenografia: Axenti Marfa. Interpretează actorii: Virginia Itta Marcu, Iulia Popescu, Vlad Jipa, Gabi Costea, Marius Cisar. Prețul biletelor: 10 lei; Preț redus pentru pensionari, elevi, studenți: 5 lei. **La ora 19,00**, la Sala Mare, în premieră, se pune în scenă “Fanteziile sexuale ale sotului meu aproape că m-au înnebunit” de John Tobias. Regia: Puiu Șerban. Decor: Mihai Mădescu. Costume: Luana Drăgoiescu. În distribuție: Gabriela Butuc, Mihai Bica, Viorica Geantă Chelbea, Demis Muraru, Dragoș Dumitru. Prețul biletelor: categ. I.11 lei; categ. II. 9 lei. Preț redus pentru pensionari, elevi, studenți: 5 lei

Duminică, 13 aprilie, ora 11,00, la Sala Studio, are loc, în premieră, spectacolul “Sex, drugs & rock and roll” de Eric Bogosian. Regia: Emanuel Pîrvu. Scenografia: Bogdan Spătaru. În distribuție: Maria Gîrbovan, Demis Muraru, Marius Cisar/ George Custră, Vlad Jipa. Prețul biletelor: 10 lei. Preț redus pentru pensionari, elevi, studenți: 5 lei. **La ora 19,00**, la Sala Mare, se joacă “Domnu’ Goe” de I.L. Caragiale. Regia: Dan Tudor. Scenografia: Doru Zanfir. Coregrafia: Florin Fieroiu. Interpretează actorii: Gabriel Costea, Carmen Moruz, Oana Huiu, Mirela Borș, George Custră, Marius Cisar. Prețul biletelor: categ. I. 11 lei; categ. II. 9 lei. Preț redus pentru pensionari, elevi, studenți: 5 lei.

Teatru pentru copii

Teatrul pentru Copii “Arlechino” va invita **duminică, 13 aprilie, orele 10,30 și 12,00**, la spectacolul “Albă ca Zăpada” de Frații Grimm. Regia: Liviu Steciuc. Scenografia: Eustațiu Gregorian, Simă Enikő, Manuela Zaharie. În distribuție: Mihaela Steciuc, Teodor Gomboș, Adrian Dobrescu, Alexandru Dobrescu, Maria Suci, Manuela Zaharie, Eliza Vizitiu, Miriana Brînduș, Adrian Farca.

Lansare de carte

Libris Brașov și Editura Eikon va invita **marți, 15 aprilie, ora 13,00**, la Librăria “St. O. Iosif”, la lansarea volumului “Povești în oglindă” de Mircea Moș. Prezintă: Doru Munteanu, Florin Șindrilăru, Andrei Bodiu, Nicolae Stoie.

Recital aniversar

Filarmonica Brașov și Muzeul “Casa Mureșenilor” va invita **marți, 15 aprilie, ora 17,00**, la un **Recital aniversar - Georgia Gulea (nai), Judith Wunderlich-Pop (harpă)**. În program: J.S. Bach, J. Massenet, C.W. Gluck, M.T. Paradis, Anonymous, E. Elgar, J. Pachelbel, M. Miyagi, M. Tournier, I. Căian. Biletele se pot procura de la sediul Filarmonicii din str. Apollonia Hirschler nr. 10 (tel. 477.813), zilnic (L-V) între orele 10-17. În ziua recitalului, biletele se pot procura și de la Muzeul “Casa Mureșenilor” Brașov, începînd cu ora 16,00.

Recitalul de la ora cinci

Opera Brașov și Muzeul “Casa Mureșenilor” va invita **miercuri, 16 aprilie, ora 17,00** la “**Recitalul de la ora cinci**” - “**Dor**”. Interpretează: Ioana Mărgărit (soprană), Attila Török (actor), Sena Ducariu (pian). În program: George Stăpănescu, Tiberiu Brediceanu, Hilda Jerea, Mihail Jora. Un demers artistic de reevaluare și valorificare a creației muzicale vocale românești din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și din cel de-al XX-lea veac. Giuvaeruri și mărgăritare muzicale slufite de talentul unor compozitori care și-au adus o contribuție importantă la făurirea școlii muzicale naționale românești. Recitalul are loc la sediul muzeului, intrarea publicului făcîndu-se pe bază de invitații, în funcție de numărul locurilor existente.

Concert extraordinar aniversar la Filarmonică

Filarmonica Brașov va invita **joi, 17 aprilie, ora 19,00** (ora 10,00 - repetiție generală cu public), la Complexul Militar, la **concertul aniversar extraordinar** ce va fi condus de dirijorul **Misha Katz**, solistă fiind excepționala pianistă **Mihaela Ursuleasa**. Orchestra simfonică va susține un program ce va include **Ciaccona de J. S. Bach** (aranjament pentru orchestră), **Prumul concert pentru pian și orchestră de Fr. Liszt** și **Concertul pentru orchestră de B. Bartok**.

Festivalul Internațional “Lucian Blaga”

(9-11 mai 2008) -
În contextul Festivalului se organizează următoarele concursuri naționale (devenite tradiționale):
1. **Concursul de creație literară** - deschis tuturor creatorilor, membri sau nemembri ai uniunilor de creație, elevilor și studenților din țară. Poeziile (maxim 10) trimise la concurs, vor fi dactilografiate la două rînduri și vor purta un motto, același cu cel de pe picul ce conține datele biografice ale autorului.
2. **Concursul de artă plastică și Ex-Libris** - se adresează tuturor artiștilor plastici, membri sau nemembri UAP, elevilor și studenților din țară. Dimensiunile lucrărilor rîmîn la apreciere a fiecărui creator și vor fi circumscrise în mod special dimensiunilor lirismului și mitologiei blagiene. Lucrările ambelor concursuri vor fi trimise pe adresa: **Concursul Cultural “Lucian Blaga”, cod poștal 515800, B-dul Lucian Blaga, nr.45, Sebeș, județ. Alba pînă la data de 28 aprilie 2008, data poștei, însoțite de fișa personală a creatorului.** Jiurile celor două concursuri vor fi formate din istorici, critici literari și, de arte, specialiști, reprezentanți ai instituțiilor organizatoare și vor acorda premii în bani, ale revistelor și societăților literare, ale unor Edituri, revizîndu-și dreptul de a citora sau nu unele prezerv.